

komme til en Kriſe, hvor det vilde viſe ſig, om man paa den ene eller anden Side var iſtand til at hævde indenfor Grundloven de Paſtande, man har fremsat, og jeg vil endnu i dette Dieblit anſe det for heldigt, hvis vi vare komne dertil den 8de November 1877, ligesom jeg ogsaa vilde have anſet det for heldigt, om vi nu vare komne til dog endelig at kunne faae Ende paa diſſe utaaalelige Stridigheder om Magten, om Venſtres Magtſtilling og Magtſylbe. Naar en æret Taler for lidt ſiden talte om Venſtres Ret og Venſtres Sag, ſom om det kun var derom, Striden dreiede ſig, ſkulde man virkelig tro, at vi kun vare valgte for at væрге hver for ſine Partiinteresser, og at hele Landet og hele Befolkningen gjerne kunde ſeile aſted paa den vilde Sø, naar Venſtre blot havde en Plante, hvorpaa det kunde ride ſaa længe. Nei, jeg kan ikke ſe, at den Udvei, her tilbydes, er af den Beſtaffenhed, at man ved at ſtemme derfor gjør en god Gjering. Jeg maa for mit Vedkommende afholde mig fra at ſtemme, thi, ſom ſagt, ſtemmer jeg for Vædringsforſlagene, ſtemmer jeg for Noget, ſom jeg fuldstændig miſbilliger, og derſom jeg formaade at faae Vædringsforſlagene forkaſtede, da beholdt jo Finantsloven den Stikſe, ſom Folkethinget ſaa ofte har vedtaget, men ſom jeg ikke kan anſe for heldig.

C. Navn: Naar jeg har bedet om Ordet, er det kun for at motivere min Afſtemning. Jeg ſkal derfor kun gjøre nogle ganſke korte Bemærkninger. Saavel den foreliggende Betænkning ſom Ordføreren's Udtalelſer have ikke for mig været fyldeſtjørende Grunde til, at jeg ſkulde forandre min Mening om de Afgjørelſer, der fandt Sted ved 4de Behandling, og da der i Mellemtiden ikke er ſket Noget til Forbedring af vor politiffe Stilling herinde, er det mig ikke muligt at ſtemme for Indſtillingen. Men da jeg jo veed paa Forhaand, at min Stemme ikke vil være afgjørende her i denne Sal, og da jeg nødig vil ſtille mig i mere Oppoſition til Flertallet fra 4de Behandling end fornødent, erklærer jeg herved, at jeg ikke ſtemmer i denne Sag.

Winther: Jeg ſkal ſatte mig ganſke kort ligesom de to foregaaende Talere, men jeg ſkal ikke udtale mig i ſamme Retning, ſom den ſidſte ærede Taler. Derſom det ærede Medlem kunde paaviſe, at der var en Mulighed for en Afgjørelſe, naar der ikke var Enighed mellem ſamtlige de 3 Deſtagere i den lovgivende Magt, vilde jeg ſige, at det Standpunkt, han indtager, kunde være rigtigt og fornuftigt, men naar jeg nu ſer, at de iøvrigt ſaameget afvigende Anſkuelſer, der have herſket i begge Thing, dog omſider have fundet

Leilighed til at ſtille ſig paa en ſaadan Maade til hinanden, at vi kunne faae en Finantslov, kan jeg ikke Andet end roſe den Indbekommen, der er viiſt fra de forſkjellige Sider. Det er ikke Meget at roſe dem for, men for mig er det et tydeligt Tegni paa, at man nu dog efterhaanden er kommen til Erkendte af, at der ikke haves noget i Forfatningen liggende Middel, hvorved der kan ſtaffes en endelig Afgjørelſe tilveie, men at man derimod er nødt til at gaa ind paa Lempelſer eller at være eftergivende fra de forſkjellige Sider. Derfor kan jeg ikke ſe, at de have Ret, ſom paaftaa, at det var det Rigtigſte, om vi nu kom til en endelig Afgjørelſe, ſaaledes ſom det ærede Medlem for Thifted Amts 2den Valgtreds (Sagd) udtalte. Den endelige Afgjørelſe kan ikke komme, førend der er ſket en Forandring i Grundloven, ſom ſtiller Magtforholdet mellem de forſkjellige Faktorer ſaaledes, at der kan fremtvinges en Afgjørelſe. Saaledes ſom det nu er, har ingen af de tre Faktorer nogen politiff Magt til at gjøre noget Poſitivt, de have kun en Magt til at forebygge, at Noget ſker; men jeg vil tillade mig at ſpørge, om der er Udſigt til en frugtbar Lovgivning her i Danmark, ſaa længe den politiffe Stilling er en ſaadan? For mig har det været glædeligt at ſe, at i det Dieblit, de to Thing umiddelbart ere komne til at forhandle, ere de komne til Enighed, og det har været mig kjær at ſe, at Regjeringen ovenſtemmende med, hvad den høitærede Conſeilspræſident her i Thinget flere Gange har udtalt, har høiet ſig for det, ſom de to Thing ere blevene enige om. Det er den glædelige Side af Sagen. — Hvad forreſten Stridsſpørgeſmaalene angaar, ſkal jeg ikke negte, at de forekomme mig i høi Grad ubetydelige, men intet mere ubetydeligt end det om Univerſitetet, thi efterat det nu dog af Mænd fra Høire, af de meſt indſigtfulde Jurifter, er blevet konſtateret, at Univerſitetets Formue er Statens Formue, veed jeg ikke, hvorfor vi have havt al denne Kvalm om, af hvem Underſkudet ſkulde dækkes. Enten Statskaſſen betaler Univerſitetets Underbalance af Univerſitetets ſaakaldte egne Midler, eller betaler den af den almindelige Statskaſſe eller Univerſitetet laaner hos Kommunitetet og ſaaledes forpørger ſin Gjæld til det — det ſkylder jo iſtforvejen 350,000 Kr., ſom forentes med 4 pCt. — forekommer mig den lige-gyldigſte Sag af Verden, da Statskaſſen eier alle Pengene, der ligge i de forſkjellige Kaſſer. Alſaa, denne Strid om Univerſitetet forekommer mig at være opſtruet til en Høide, ſom er farlig for Venſtre, idet det ligesom giver dem Medhold, der trods Alt, hvad der er udtalt af, ſom jeg før ſagde, en af vore dygtigſte Jurifter, lade, ſom om Univerſitetet var en juridiff Perſon overfor Statskaſſen. Denne Miſforſtaelſe ſkulde man ikke gjerne fra Venſtres Side give Anledning til.